

DE KONING VAN DE SEÚ.

DE NIEUWE TRADITIE BIJ HET OOGSTFEEST WAARBIJ PRACHTIGE HAARDOEKEN WORDEN GEBONDEN.

ZONDAGSSCHOOL BINNEN DE PINKSTERGEMEENTE.

Rituelen op Curaçao

Sinaya Wolfert (1964) is inmiddels uitgegroeid tot fotografisch specialist van Antilliaanse zaken. Ze maakte twee boeken over Curaçao, waar ze geboren werd en een gedeelte van haar jeugd doorbracht. *Otrobanda* verscheen in 2006 en laat zien hoe de gelijknamige problematische volkswijk van Willemstad langzaam weer oprabbelt en opnieuw tot leven komt en in 2007 verscheen haar boek over Antilliaanse kunstenaars. Haar nieuwste boek is *Curaçao Religions Rituals & Traditions*, waarin zij het rijke religieuze leven op Curaçao in beeld brengt.

SINAYA WOLFERT
CURAÇAO RELIGIONS RITUALS & TRADITIONS
 UITGEVER: KIT PUBLISHERS
 HARDCOVER GEBONDEN, 224 PAG., ENGELSTALIG
 ISBN 978-94-6022-046-3 / € 39,50
 VANAF DEZE MAAND VERKRIJGBAAR IN DE BOEKHANDEL

10 DEC T/M 10 JAN - MELKWEW GALERIE; MARNIXSTRAAT 410, AMSTERDAM
 WWW.MELKWEW.NL / WWW.SINAYAWOLFERT.NL

“Op het eiland komen zeer veel verschillende godsdiensten voor want elke hoofdrichting heeft weer aftakkingen”, zegt Sinaya. “Het idee om al deze stromingen te belichten heb ik snel laten varen en ik concentreerde me gedurende twee jaar op de hoofdrichtingen: Islam, Jodendom, Christendom en Hindoeïsme.” Van elke richting probeerde zij karakteristieken te laten zien en daar was veel overtuigingskracht en doorzettingsvermogen voor nodig. “Om mensen bij hun religieuze beleving te kunnen vastleggen moet je eerst hun vertrouwen winnen en

als dat lukt zijn er nog veel obstakels. In de moskee van de islam mocht ik als vrouw niet in het mannengedeelte en heb ik door het raam en een opening in de schutting tussen het vrouwen- en mannengedeelte de mannen kunnen fotograferen.

De feestelijke gebeurtenissen bij het Jodendom vinden meestal op de Sabbat plaats en dan mag er niet gefotografeerd worden. De liberale joden hielpen mij door specifieke rituelen op een andere dan de rustdag in scène te zetten, zodat ik die toch kon fotograferen. Opvallend was dat juist de orthodoxe joden oplossingen voor mij bedachten zodat ik toch mijn werk kon doen. Ze zetten bijvoorbeeld een trapje neer in het door een glazen wand omgeven vrouwengedeelte van de synagoge zodat ik over die wand kon fotograferen bij een bar mitzwa die niet op de Sabbat plaatsvond. Ik was gebonden aan die ene plaats binnen het vrouwendeel.

Bij de Hindoestanen waren er andere problemen, want die hebben thuis privé-tempels, waardoor de geloofsbelijdenis erg verspreid is. Bij de protestanten heb je weer het probleem dat de vieringen niet zo fotogeniek zijn omdat je meestal een dienst ziet met de dominee die er een preek houdt. Daar wachtte ik op speciale gebeurtenissen zoals de installatie van een nieuwe predikant.”

In het katholieke klooster Monasterio di Dios wilde Sinaya graag fotograferen, maar daarin hebben vrouwen zich voor het leven vrijwillig laten opsluiten en kreeg zij moeilijk toegang. “Na lang aandringen

mocht ik ze van buitenaf door de tralies fotograferen tijdens hun eigen zangdiensten. Dat heb ik een paar keer gedaan en na verloop van tijd ontstond er toch een band. Ze vroegen me namelijk of ik al getrouwd was. Toen dat zo bleek te zijn, waren ze teleurgesteld want ze zagen in mij een prima kandidaat voor het kloosterleven.”

Verrassend in het boek is dat er op Curaçao veel unieke religieuze rituelen zijn die door kleine groepen worden onderhouden, maar desondanks zijn uitgegroeid tot een diepgewortelde plaatselijke traditie. “In de vissersdorpjes wordt op 29 juni de patroonheilige van de vissers, San Pedro, Petrus dus, geprezen met een feest. In de landbouwdorpjes vieren ze het binnenhalen van de oogst aan het einde van het regenseizoen op een wijze die doet denken aan vroegere tijden, de tijden van de slavernij. Er wordt bijvoorbeeld muziek gemaakt met instrumenten van landbouwwerktuigen, want de slaven hadden destijds geen andere instrumenten. Ook loopt er een opzichter over het veld die met een koehoorn (kachu) aan de mond iedereen instructies geeft.” Deze rituelen zijn zo plaatsgebonden dat mensen aan de andere kant van het eiland er soms al geen benul meer van hebben. “Door deze projecten leer ik het eiland eigenlijk pas goed kennen”, zegt Sinaya. “Maar ik ben hiermee niet op zoek naar mijn wortels. Mijn bedoeling is, net als bij mijn eerdere projecten, om de minder zichtbare kanten van de samenleving op Curaçao op een positieve manier aan de buitenwereld te laten zien.”